

iber:Camera

orquesta mozarteum
salzburg

julia hagen
violoncel

trevor pinnock
director

mozart
dvořák
beethoven

diumenge 16 de novembre de 2025, 19 h
auditori de girona

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

UNA COL·LECCIÓ PERMANENTMENT CANVIANT

NOVA PERMANENT DE PINTURA
ESPAI HOMENATGE ANTONI VILA CASAS

Rafel G. Bianchi,
El col·leccionista absent III,
2022 (detall)

Nazario,
Ofrenda a San Sebastián / Alegoría del SIDA,
1999 (detall)

Wolfgang Amadeus Mozart

(1756 - 1791)

Obertura, “La Flauta Màgica” (1791)

Antonín Dvořák (1841 - 1904)

Concert per a violoncel, en si menor, Op. 104 (1894 - 1895)

I. Allegro

II. Adagio ma non troppo

III. Finale. Allegro moderato

Ludwig van Beethoven (1770 - 1827)

Simfonia núm. 5, en do menor, Op. 67 (1804 - 1808)

I. Allegro con brio

II. Andante con moto

III. Scherzo. Allegro - Trio

IV. Allegro

durada total del concert: 110 minuts (entreacte inclòs)

Julia Hagen

Naturalitat i calidesa, vitalitat i coratge per assumir riscos: aquestes són qualitats que s'esmenten quan es parla de la manera de tocar de Julia Hagen. La jove violoncel·lista de Salzburg, filla d'una família de músics, convenç tant com a solista amb orquestra com en recital amb piano o en nombroses constel·lacions de música de cambra al costat de destacats companys. Aquesta jove de 27 anys, que viu actualment a Viena, combina el mestratge tècnic amb un alt nivell artístic i un enfocament directament comunicatiu de la creació musical.

Entre les seves nombroses activitats de música de cambra destaquen concerts amb formació de trio amb Igor Levit i Johan Dalene al Wigmore Hall de Londres i al Heidelberger Frühling, actuacions amb el Quartet Arod i el Quartet Hagen, i una gira pel Japó en duo de violoncels amb Clemens Hagen. La jove violoncel·lista realitza estades més llargues al Festspielfrühling Rügen, al festival de música de cambra d'Aix-en-Provence, al Festival de Risør, així com al Festival Rosendal de Leif Ove Andsnes a Noruega. Julia Hagen també col·labora regularment amb els germans Capuçon. Renaud Capuçon és director i violí solista de l'Orchestre de Chambre Nouvelle-Aquitaine en una gira del Triple Concert de Beethoven; ella es troba com Gautier en concerts amb el seu conjunt Capucelli a Dortmund i Ginebra.

Julia Hagen va començar a tocar el violoncel als cinc anys. La seva formació amb Enrico Bronzi a Salzburg i Reinhard Latzko a Viena continuà Heinrich Schiff del 2013 al 2015 i, finalment, s'instruï amb Jens Peter Maintz a la Universitat de les Arts de Berlín. Com a becària de l'Acadèmia Kronberg, Hagen també va estudiar sota el mestratge de Wolfgang Emanuel Schmidt fins al 2022. Ha estat premiada al Concurs Internacional de Violoncel de Liezen i al Concurs de Violoncel Mazzacurati i ha rebut, entre d'altres, el Premi de Cultura Hajek-Boss-Wagner.

El 2019, va publicar el seu primer àlbum juntament amb Annika Treutler amb les dues sonates per a violoncel de Johannes Brahms a Hänssler Classic. S'estan preparant més enregistraments. Julia Hagen toca un instrument de Francesco Ruggieri (Cremona, 1684), que li ha estat prestat en privat.

Trevor Pinnock

Trevor Pinnock és conegut arreu del món com a clavecinista i director d'orquestra pioner en el renaixement modern de la interpretació de la música antiga.

El 1972 va fundar l'English Concert, la reputació del qual per les seves innovadores interpretacions amb instruments d'època li va valer un ampli contracte amb Deutsche Grammophon i gires per tot el món. Pinnock ha enregistrat obres en solitari, com les Variacions Goldberg i les Partites de Bach. Els seus enregistraments més recents inclouen el Clau ben temperat complet de Bach i un arranjament únic de les Variacions Goldberg de Józef Koffler amb el Royal Academy of Music Soloists Ensemble. Va ser director artístic de l'English Concert fins al 2003 i des de llavors ha dividit la seva feina entre la direcció, els compromisos de música de cambra i solista, i els projectes educatius a la Royal Academy of Music, on és director convidat principal de l'Orquestra de Cambra.

Treballa regularment amb el Koninklijk Concertgebouworkest d'Amsterdam, la Deutsche Kammerphilharmonie de Bremen i la Mozarteumorchester de Salzburg. Entre els seus col·laboradors habituals en música de cambra hi ha el flautista Emmanuel Pahud, el violagambista Jonathan Manson i els violinistes Sophie Gent i Matthew Truscott.

Trevor Pinnock és director artístic del Festival Anima Mundi de Pisa i director principal de l'Orquestra de Cambra Kioi Hall. Va ser guardonat amb el CBE el 1992 i amb el títol d'Oficial de l'Ordre de les Arts i les Lletres el 1998.

Orquestra Mozarteum Salzburg

On sigui que actuï, la Mozarteumorchester delecta el públic i els crítics de concerts amb les seves actuacions vives i refrescants. L'orquestra de la província i ciutat de Salzburg, les arrels de les quals es remunten a la “Dommusikverein und Mozarteum”, fundada el 1841 amb el suport de la vídua de Mozart, Constanze, i els seus fills, compta actualment amb uns 90 músics i s'ha convertit en una orquestra austríaca de primera fila gràcies a la seva inconfusible cultura sonora. Amb les seves interpretacions de la música clàssica vienesa, sobretot de les obres de Mozart, ha aconseguit un èxit extraordinari a tot el món. El 2016, va ser la primera orquestra després de la Filharmònica de Viena a rebre la Medalla d'Or Mozart per aquest èxit.

Reconeguts directors titulars com Leopold Hager, Hans Graf, Hubert Soudant, Ivor Bolton i Riccardo Minasi han tingut un paper decisiu en la formació de la Mozarteumorchester en les darreres dècades. Constantins Carydis, Andrew Manze, Reinhard Goebel, Jörg Widmann i el director honorari Ivor Bolton mantenen vincles especialment estrets amb la orquestra com a directors convidats permanents. A partir de la temporada 2024/25, Roberto González-Monjas és el nou Director Titular de la Mozarteumorchester.

L'orquestra enriqueix el paisatge cultural de Salzburg amb el seu propi cicle de concerts a la Fundació Mozarteum, el Grosses Festspielhaus i, des del 2020, en la seva pròpia casa orquestra.

Des de fa més de 90 anys, la Mozarteumorchester manté cada any un paper important al Festival de Salzburg, en particular amb els seus Matinés Mozart. També ofereix concerts en el marc de la Setmana Mozart de Salzburg i com a soci de l'Associació Cultural de Salzburg. La Mozarteumorchester es pot veure durant tot l'any en representacions de teatre musical al Teatre Estatal de Salzburg. A més, realitza actuacions regulars com a orquestra convidada a Europa i Àsia. El variat espectre creatiu de l'orquestra, que inclou gairebé totes les èpoques musicals, està documentat en una impressionant discografia que ha guanyat diversos premis.

1. Violins

Frank Erik Stadler
Alexander Hohenhall
Jacqueline Aicherleider
Leonidas Bianideris
Irene Castiblanco Briceño
Laura Bortolotto
Massimo Poleo Seinigaglia
Pouria Osanlou
Makiko Iwakura
Andrii Yatsik

2. Violins

Regine Gertrud Schmitt-Welsch
Daniela Johanna Maria Beer
Maria Hehenberger
Rudolf Hollinetz
Elzbieta Pokora
Irina Rusu Weichenberger
Gabriel Meier
Guilherme Prado Perez

Violes

Milan Radić
Raquel de Benito Forriol
Roman Christoph Paluch
Götz Schleifer
Quirin Kajetan Dominik Vitalis Heinrich
Silvia Renate Hagen

Violonceli

Marcus Thomas Pouget
Enrico Mignani
Margit Elisabeth Tomasi
Ursula Eger
Krisztina Megyesi

Contrabaixos

Corentin Fabrice Gilles Jadé
Erich Andreas Hehenberger
Martin Hinterholzer

Flautes

Ingrid Hasse
Moritz Plasse
Alexandra Piskorová

Oboès

Sasha Calin
Hanami Sakurai

Clarinets

Bernhard Mittemesser
Margarete Knogler

Fagots

Álvaro Canales Albert
Ayako Kuroki
Petra Seidl

Trompes

Paul Pitzek
Florian Cason
Markus Hauser

Trompetes

Thomas Fleißner
András Gergely Gerhardt

Trombons

Christian Winter
Christoph Astner
Thomas Weiss

Tuba

Josef Steinböck

Timpani i percussió

Michael Mitterlehner-Romm
Julian Gruber

Les obres que conformen el programa d'avui són pilars fonamentals de la història de la música. Totes elles van ser escrites en el millor moment de la vida creativa de cadascun dels respectius autors, la seva estrena va ser un impacte per al públic —per la novetat i per la gosadia d'algunes de les seves propostes— i el pas dels anys les ha acabat convertint en indispensables.

Mozart: La flauta màgica. Obertura

Mozart va morir poc abans de complir 36 anys. No va poder superar una greu infecció hepàtica, unes febres mal curades que feia anys que l'encalçaven, un estrès constant agreujat per deutes, encàrrecs professionals, fills que no podia atendre... Tot plegat va fer que no pogués gaudir de l'èxit que va suposar el singspiel *La flauta màgica*, estrenat nou setmanes abans de la seva mort. La gent omplia a vessar cada dia el Teatre Auf der Wieden per aplaudir les desventures de l'ocellaire Papageno, les proves que havien de superar la princesa Pamina i el príncep Tamino, la lluita entre la llum i la foscor, i la magnífica música que Mozart s'havia tret del barret de copa per bastir una de les millors òperes de la història. L'obertura és una mostra perfecta del caire desenfadat de tota l'obra: comença amb uns acords solemnes seguits d'unes primeres frases serioses i profundes... però de seguida apareixen la disbauxa i les corredisses. Una pàgina simfònica que requereix una gran precisió per part de l'orquestra que no ha de fer només les notes, sinó que ha de fer-les amb el caràcter simpàtic i jugar amb què Mozart les va salpebrar.

Dvořák: Concert per a violoncel i orquestra

Les obres més populars de Dvořák són la Simfonia del Nou Món, les Danses esclaves i el Concert per a violoncel. Aquesta darrera és l'última que Dvořák va escriure en la seva estada als Estats Units, entre 1894 i 1895, quan ja enyorava la seva Bohèmia natal i es delia per tornar-hi. Un cop va estar de retorn a Praga, Dvořák en va fer alguns retocs, el més significatiu dels quals va ser la inclusió al darrer moviment de la melodia d'una de les seves obres anteriors (un fragment dels Quatre cants Op. 82 titulat *Deixa'm sola*) dedicada a la memòria de la seva cunyada, morta poc abans i a la qual estava molt unit. El vi-

oloncel·lista que havia d'estrenar l'obra, Hanus Wihan, havia fet gran quantitat de suggeriments a Dvořák, però va voler introduir una cadenza de solista al final i Dvořák no ho va permetre. Van discutir i l'estrena, finalment, es va celebrar el 19 de març de 1896 amb Leo Stern com a solista i sota la direcció del mateix autor. Cal dir que el solista descartat no va guardar-se l'espina clavada i, més endavant, va interpretar el concert arreu del món amb molt d'èxit, contribuint així a que l'obra esdevingués el concert de violoncel més popular del repertori romàntic, juntament amb els de Schuman i de Saint-Saëns. El primer moviment s'inicia amb un fragment molt popular, inspirat en la Simfonia núm. 4 de qui havia estat el seu mentor, Johannes Brahms. L'orquestra comença amb tota la seva presència simfònica durant més de tres minuts abans de deixar el violoncel sol davant el perill: els primers compassos del violoncel són un dels reptes més temuts i alhora més estimats pels solistes d'arreu del món. Aquestes primeres notes són les que marquen el caràcter i l'energia de tot el que vindrà després. Decidir com fer-les, com interpretar-les i amb quina intenció porta anys de feina. Al segon moviment es barregen girs populars i religiosos i, finalment, al tercer moviment apareix el virtuosisme desenfrenat, però sempre sota un equilibri orquestral sorprenent.

Beethoven: Simfonia núm. 5

Beethoven mai va defugir la responsabilitat de trencar motlles i modes en les seves obres. Amb la Simfonia núm. 5 ho va tenir clar: trencaria amb la separació dels quatre moviments d'una simfonia i proposaria una estructura gairebé cíclica, en la que l'obra es pogués desenvolupar com una unitat expressiva, no com quatre segments separats amb principi i final. Així, el motiu inicial, les quatre notes més famoses de la història, va apareixent al llarg de l'obra i crea temes als quals dona continuïtat d'un moviment a un altre. Cal destacar també que al darrer moviment utilitza tres trombons, un contrafagot i un flautí que fins al moment estaven muts.

Erns Theodor Wilhelm Hoffman i Ludwig van Beethoven eren amics. El primer, a més de ser un gran escriptor, era compositor, crític i editor. Va ser absolutament contemporani de Beethoven i, sovint, els seus escrits sobre les obres de

Beethoven eren tan comentats com les mateixes obres. Malgrat que Hoffman sempre va considerar l'obra de Beethoven com la d'un clàssic (discutia encesament quan algú li parlava de "romanticisme" en l'obra de Beethoven), ell mateix no se n'estava d'omplir de romanticisme els comentaris que escrivia: "Aquesta meravellosa composició [la Simfonia núm. 5] s'endú qui l'escolta de cim en cim, cada vegada més amunt, cap a l'univers espiritual de l'infinit! El pit oprimat pel pressentiment de la immensitat, per l'amenaça d'anorreament, sembla voler recuperar l'alè amb violència, amb sons esmolats, però una silueta amiga passa aureolada de llum i il·lumina la nit pregon i terrible. Beethoven conserva l'ordre acostumat dels moviments de la simfonia; i semblen fantàsticament encadenats l'un de l'altre i el conjunt ressona com una rapsòdia genial, però l'esperit de qualsevol oïdor sensible serà, sense cap dubte, corprès profundament i íntimament per una impressió duradora de desig infinit, mai no aconseguit, i això fins a l'últim acord; i, en els instants que seguiran, no podrà escapar d'aquest meravellós imperi dels esperits en què el dolor i la joia l'han acollit sota la forma de sons."

La Cinquena va ser estrenada el dia 22 de desembre de 1808 en un concert de més de tres hores on també es van interpretar la Simfonia núm. 6, el Concert per a piano i orquestra núm. 4, la Fantasia coral per a piano, orquestra, cor i solistes vocals, fragments de la Missa en Do i algunes obres més.

David Puertas Esteve, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el patrocini de _____

amb el suport de _____

amb la col·laboració de _____

mitjans col·laboradors _____

ibercamera col·labora amb _____

iber:Camera

l'esclat del barroc bruno de sa dorothee oberlinger

scarlatti / bononcini / marcello / corelli / händel

25/01/2026 – 19 h / auditori de girona

t. 93 317 90 50

www.ibercameragirona.cat